

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 2317/24
4.7.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ирене Трифуновић Радуловић, председника већа, Јасне Беловић и Драгане Марчетић, чланова већа, у парници тужиоца Удружење осигуравача Србије-Гарантни фонд, Београд, Деспота Стефана 68Б, чији је пуномоћник Вељко Вукотић, адвокат из Београда, Јована Рајића 4, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Александар Игић, адвокат из Новог Сада, Васе Стајића 6, ради регреса, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 25099/15 од 05.04.2017. године и жалби тужиоца изјављеној против решења Првог основног суда у Београду П 25099/15 од 31.03.2021. године, у седници већа одржаној 04.07.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

УКИДА СЕ решење Првог основног суда у Београду П 25099/15 од 31.03.2021. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 25099/15 од 05.04.2017. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 25099/15 од 05.04.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име регреса исплати износ од 549.296,00 динара са законском затезном каматом почев од 25.07.2007. године па до коначне исплате. Ставом другим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове.

Решењем Првог основног суда у Београду П 25099/15 од 31.03.2021. године одбачена је жалба тужиоца од 05.07.2017. године против пресуде Првог основног суда у Београду П 25099/15 од 05.04.2017. године, као неблагоприятна.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужилац из свих законских разлога.

Против наведеног решења жалбу је благовремено изјавио тужилац из свих законских разлога.

Испитујући правилност побијаних одлука применом одредбе члана 386 и 402 Закона о парничном поступку ("Сл. гласник РС", бр. 72/11, са изменама и допунама), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужиоца изјављена на решење П 25099/15 од 31.03.2021. године основана и да је жалба тужиоца изјављена на пресуду П 25099/15 од 05.04.2017. године неоснована.

Наиме, према стању у спису, првостепени суд је решењем од 31.03.2021. године одбацио жалбу тужиоца као неблагоприятну. Према изнетим разлозима, пуномоћник тужиоца је побијану пресуду примио 15.06.2017. године, а жалбу изјавио 05.07.2017. године, након протекла законом прописаног рока, те је првостепени суд применом члана 378 став 1 ЗПП, одлучио као у изреци. Судски вештак за област графоскопије је изнео стручно мишљење да се на повратници од 15.06.2017. године, којом је послата пресуда пуномоћнику тужиоца, не налази потпис пуномоћника тужиоца јер се на основу поређења целине и структурних делова спорног потписа и неспорних потписа не налази ниједан значајни индикатор подударности између ове две категорије потписа и да у прилог мишљењу иде и поређење дела неспорног потписа који се односи на презиме, исписаног у форми пуног потписа на личној карти, писан у блиској временској дистанци у односу на спорни потпис и са пуним фондом читљивих слова.

Имајући у виду наведено, применом члана 401 тачка 3 ЗПП, побијано решење од П 25099/15 од 31.03.2021. године је морало бити укинато, као у ставу првом изреке.

У поступку пред првостепеним судом, приликом доношења побијане пресуде, није учињена нека од битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 ЗПП на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, а неосновано се жалбом тужене указује на повреду поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП јер је изрека пресуде разумљива, а дати разлози о битним чињеницама јасни потпуни.

Према утврђеном чињеничном стању тужени је 26.10.1994. године управљајући возилом марке "Југо" под утицајем алкохола изазвао саобраћајну несрећу у којој су оштећени ББ, ВВ, ГГ, ДД и ЂЂ. Тужени је за ову несрећу оглашен кривим пресудом Општинског суда у Новом Саду К 348/96 од 11.11.1997. године, која је постала правноснажна 27.01.1998. године. Тужилац је са оштећеним лицима закључио вансудско поравнање и 25.07.2007. године извршио исплату и то ББ 108.130,00 динара, ВВ 45.477,34 динара, ГГ 96.007,79 динара, ДД 29.490,00 динара и ЂЂ 196.506,06 динара.

Полазећи од напред наведеног првостепени суд је применом члана 939 став 1 и 940 Закона о облигационим односима, члана 87 став 2, 88 став 1, 99, 100, 104 Закона о осигурању имовине и лица одлучио као у изреци. Према становишту првостепеног суда потраживање тужиоца је застарело, с обзиром да је штетни догађај настао 1994. године, да је тужени оглашен кривим пресудом која је постала правноснажна 1998. године, а исплата по вансудском поравнању је извршена 2007. године, те је истекао трогодишњи рок предвиђен чланом 380 ЗОО, као и општи рок од 10 година. Потом, првостепени суд закључује да је тужбени захтев неоснован и из разлога што у току поступка није прижен доказ из ког разлога је тужилац исплатио наведене суме оштећенима, из разлога што за возило туженог није било закључено обавезно осигурање од одговорности за штету причињену трећим лицима или је било осигурано код осигуравајуће организације која је отишла у стечај.

Правилно је првостепени суд одлучио када је одбио тужбени захтев тужиоца, док жалбени суд делимично прихвата разлоге за такву одлуку. Основано се у жалби тужиоца указује на то да потраживање није застарело, имајући у виду да рок за застарелост потраживања Гарантног фонда почиње тећи од дана исплате накнаде штете оштећеним лицима, односно 25.07.2007. године и да до подношења тужбе, дана 21.08.2008. године, није протекао трогодишњи рок застарелости предвиђен чланом 376 ЗОО. Међутим, наведено је без значаја, када се има у виду да је првостепени суд правилно закључио да је тужбени захтев неоснован јер нису испуњени услови да се тужилац регресира од туженог.

Наиме, Гарантни фонд није организација за осигурање, те се у конкретном случају, у погледу права на регрес Гарантног фонда не примењују одредбе члана 939 став 1 и 940 Закона о облигационим односима и члана 87 став 2, 88 став 1 Закона о осигурању имовине и лица (“Сл. гласник СРЈ”, бр. 30/96, 57/98, 53/99 и 55/99), већ одредбе чл. 99-107 Закона о осигурању имовине и лица. На примену одредаба чл. 99-107 Закона о осигурању имовине и лица у конкретном случају указује члан 158 истог закона којим је предвиђено да даном ступања на снагу овог закона престаје да важи Закон о основама система осигурања имовине и лица (“Службени лист СФРЈ”, бр. 17/90 и 92/90 и “Службени лист СРЈ”, бр. 31/93) и њихова примена није условљена датумом настанка штете.

Одредбом члана 99 став 2 Закона о осигурању имовине и лица прописано је да се средства гарантног фонда користе за накнаду штете: 1) проузроковане употребом моторног возила, ваздухоплова или другог превозног средства за који није био закључен уговор о обавезном осигурању у смислу овог закона; 2) због смрти, повреде тела или нарушавања здравља проузроковане употребом непознатог моторног возила или ваздухоплова; 3) проузроковане употребом моторног возила, ваздухоплова или другог превозног средства за који је закључен уговор о обавезном осигурању са организацијом за осигурање над којом је отворен стечајни поступак.

Одредбом члана 104 Закона о осигурању имовине и лица прописано је да се штета проузрокована употребом моторног возила, ваздухоплова или другог превозног средства чији власник није закључио уговор о обавезном осигурању, а био је дужан да се осигура према одредбама овог закона, накнађује у истом обиму и према истим

условима као да је био закључен уговор о обавезном осигурању (став 1). Регресни захтев, по исплати накнаде штете, остварује се од власника моторног возила, ваздухоплова или другог превозног средства који није закључио уговор о обавезном осигурању, и то за исплаћени износ накнаде штете, камату и трошкове (став 2). Одредбом члана 106 истог закона прописано је да се штета проузрокована употребом моторног возила, ваздухоплова или другог превозног средства, а уговор о обавезном осигурању је био закључен с организацијом за осигурање над којом је отворен поступак стечаја, која није накнађена из стечајне масе, односно део штете који није накнађен из стечајне масе, накнађује из средстава гарантног фонда.

Правилно првостепени суд закључује да у току поступка није утврђено по ком основу је тужилац исплатио наведене суме оштећенима, да ли је штета настала од неосигураног возила или је основ за исплату оштећенима било то што је осигуравајућа организација код које је возило осигурано, отишла у стечај. Наиме, према стању у спису тужилац је са оштећенима закључио вансудско поравнање у коме је наведено да је тужени у тренутку незгоде управљао возилом осигураним код осигуравајућег друштва “Стари град” по полиси ..., која од стране тужиоца током поступка није достављена, док је у допису који је дана 13.09.2007. године упутио туженом, тужилац навео да је возило којим је управљао тужени његово власништво и да није било закључено обавезно осигурање од одговорности за штету причињену трећим лицима, али без иједног приложеног доказа о томе.

Код чињенице да тужилац није пружио доказе из којих би се отклонила свака разумна сумња у погледу основа исплате штете оштећеним лицима, од чега би зависило и закључак о томе да ли је његов захтев за регресирање основан или не, без значаја су жалбени наводи да тужилац има право да се регресира од туженог с обзиром да је возило којим је тужени управљао било осигурано код организације за осигурање која је отишла у стечај. Такви наводи су и неосновани, јер према цитираној одредби члана 106 Закона о осигурању имовине и лица, није предвиђена могућност да Удружење осигуравача Србије-Гарантни фонд оствари регресни захтев од власника моторних возила, када је накнадио штету оштећенима у саобраћајној незгоди проузрокованом возилом осигураним код организације за осигурање над којом је отворен стечајни поступак, а само онај део штете који није накнађен из стечајне масе осигуравајуће организације накнађује се из средстава гарантног фонда.

Тужилац у жалби неосновано указује да основ тужбеног захтева произлази из члана 174 и 176 став 1 ЗОО, имајући у виду да права и обавезе Гарантног фонда у вези накнаде штете настале из штетног догађаја у конкретном случају не проистичу из поменутих одредаба Закона о облигационим односима, већ су регулисане одредбама тада важећег Закона о осигурању имовине и лица.

Остали наводи жалбе су били предмет оцене, али како нису од значаја за доношење другачије одлуке, нису посебно образлагани.

Правилна је одлука о трошковима парничног поступка, која је резултат правилне примене члана 163 ЗПП, а правилност такве одлуке жалбеним наводима није доведена у сумњу.

Из изложених разлога, применом члана 390 ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Тужиоцу није досуђена накнада трошкова другостепеног поступка јер у жалбеном поступку није успео, па је применом одредбе члана 165 у вези члана 153 ЗПП, одлучено као у ставу трећем изреке пресуде.

Председник већа-судија
Ирена Трифуновић Радуловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић